

Men det, jeg synes er helt afgørende vigtigt også at sige i denne sammenhæng, er, at hvis ikke virksomhederne selv lever op til deres ansvar om i tide at melde deres behov for arbejdskraft til arbejdsformidlingen, og hvis ikke de tager lærlinge ind, hvad enten det er unge lærlinge, eller det er voksenlærlinge, i et nødvendigt omfang, så har AF og uddannelsesinstitutionerne ikke en jordisk chance for i tide at formidle eller uddanne den rette arbejdskraft til virksomhederne.

Desuden bør uddannelsesinstitutionerne naturligvis være overordentlig opmærksomme på de signaler, som AF og virksomhederne giver med hensyn til fremtidige kvalifikationsbehov. I den sammenhæng kan det da godt være rigtigt, som det blev nævnt af Venstres ordfører, at de små virksomheder med hurtig gennemstrømning kan have sværere ved det end større virksomheder. Fint nok! Jamen så lad os hjælpe hinanden med det.

Både arbejdsformidlingen og uddannelsesinstitutionerne har faktisk faglig kompetence til at understøtte, at man også i de små virksomheder kan få andel i de uddannelsesressourcer, som vi i regionerne har til dem. Men det er selvfølgelig også vigtigt – og det er i øvrigt også et af de fjorten forslag – at vi har fokus på de små og mellemstore virksomheder, og de behøver ikke at være bange for at diskutere hverken med arbejdsformidlingen, arbejdsmarkedsrådene eller uddannelsesinstitutionerne. Vi vil dem det godt; vi vil nemlig sikre, at de kan få den arbejdskraft med de kvalifikationer, som er nødvendige.

Jeg skal ikke komme meget ind på de 14 forskellige konkrete forslag, der er i redegørelsen. Der har været talt om dem alle sammen under denne debat, og jeg kan sige, at jeg er glad for den tilkendegivelse, som hr. Frank Dahlgaard kom med, når det drejer sig om det mere langsigtede, der bliver lagt op til her, nemlig et forslag, som godt kan være et noget kontroversielt forslag i redegørelsen. Jeg har jo lagt op til en drøftelse med de kommunale organisationer om mulighederne for helt eller delvis at overflytte midlerne fra såvel de statslige som de kommunale jobtræningskoter til de regionale arbejdsmarkedsråd og dermed få frigjort en meget væsentlig del af den samlede ramme, så den kan kanaliseres over i den private sektor i forhold til væksten dér.

Jeg vil kvittere for den meget positive melding, for det bliver selvfølgelig et område, vi

dels skal have diskuteret her i Folketinget, dels skal have diskuteret med de kommunale organisationer, og vi skal selvfølgelig gøre det på en sådan måde, at noget af den service i kommunerne, der er knyttet til tilskudsarbejdspladser, ikke fuldstændig skrider væk under benene på vores kommunale folk rundt omkring. Jeg håber i hvert fald på en positiv og fordomsfri diskussion.

Jeg foreslår konkret, at man kan justere afregningsprincipperne, så afregningen til kommunerne sker efter regning og ikke sådan, at de sidder med en forventning om, at de skal have x eller y antal langtidsledige til de og de projekter. Det skal altså indgå som et arbejdsmarkedspolitisk redskab i højere grad, end tilfældet er i dag.

Afslutningsvis vil jeg gerne slå fast:

At der lykkeligtvis ikke er en ubredt mangel på arbejdskraft, og at der arbejdes ihærdigt med at få tilgodeset den mangel, der er, på en sådan måde, at det ikke udvikler sig.

At der i forbindelse med finanslovaftalen og de foreslåede initiativer, som der i hvert fald ikke har været nogen der har talt imod, er sat ekstra fokus på imødegåelsen af flaskehalse på arbejdsmarkedet.

At man i arbejdsmarkedsreformen på uddannelsesområdet i det store og hele har de redskaber og midler, der skal til for at løse flaskehalse på arbejdsmarkedet.

At – og det er måske ikke helt uvigtigt at få understreget – det er de regionale arbejdsmarkedsråd, der har ansvaret og kompetencen til at tilrettelægge flaskehalsindsatsen, så den er tilpasset lokale behov i et tæt samarbejde med uddannelsesinstitutionerne.

Når jeg siger det, er det, fordi nogle af de spørgsmål, som lidt skarpt er blevet rettet til mig meget konkret, er jeg ikke i stand til at svare på, for den rigtige løsning på et flaskehalsproblem i Ringkøbing er måske ikke den rigtige løsning i København eller i Storstrøms Amt. Det er forskelligt. Det vigtige i en regional arbejdsmarkedspolitik er derfor også netop, at man lægger pengene ud og giver kompetente mennesker ansvar, hvorefter vi forventer, at de lever op til det ansvar og de forventninger, der ligger i arbejdsmarkedsreformen.

Endelig vil jeg gerne understrege, at det jo ikke er sådan, at arbejdsmarkedspolitikken kan stå helt alene. Den spiller faktisk sammen med en lang række andre politikområder, og i den forbindelse er det altså fortsat regeringens overordnede og faste beslutning, at vi skal sikre en